

Ο Ιάκωβος Ανυφαντάκης στο νέο βιβλίο του δεν μιλάει ακριβώς για τον έρωτα. Ο έρωτας είναι εδώ περισσότερο ένα παρανόμι και μια πρόφαση, μια αφορμή ή ένας δρόμος για να οδηγηθούμε, για άλλη μια φορά, στην υπαρξιακή περιδίηση

Κατασπαραγμένοι έρωτες

ΙΑΚΩΒΟΣ ΑΝΥΦΑΝΤΑΚΗΣ

Ομορφοί έρωτες.

Διηγήματα

Εκδόσεις Πατάκη, σελ. 174, τιμή 9,90 ευρώ

Περιθωριακά επεισόδια ζωής, μια συλλογή από ερωτογραφικά διηγήματα του **Ιάκωβου Ανυφαντάκη**

ΤΟΥ
ΒΑΓΓΕΛΗ ΧΑΤΖΗΒΑΣΙΛΕΙΟΥ

Στην πρώτη πεζογραφική του προσπάθεια, τη νουβέλα *Αλεπούδες στην πλαγιά* (2013), ο Ιάκωβος Ανυφαντάκης (γεν. 1983) δεν κατονομάζει ποτέ τη φωτιά με την οποία κατακαίει και ερημώνει ο ερωτισμός του ήρωα το εσωτερικό του τοπίο, αφήνοντας τον άσφαρκο σκελετό του να κινηγεί σαν φάντασμα την ψυχή του και στα τρία χρονικά επίπεδα της αφήγησης, που συναιρεί παρόν, παρελθόν και μέλλον σ' ένα σχεδόν βουβό αδιέξοδο – το αδιέξοδο μιας υπαρξιακής ερωτογραφίας. Ερωτογραφικά είναι και τα διηγήματα που περιλαμβάνονται στη συλλογή *Ομορφοί έρωτες*, με ισχυρότερη αυτή τη φορά έμφαση στο σεξουαλικό σκέλος. Θα πρέπει ευθύς εξαρχής να πω πως δεν χρειάζεται να εκλάβουμε τον τίτλο του βιβλίου κυριολεκτικά. Πρόκειται για μια μάλλον ειρωνική σύσταση, αφού κανένας από τους έρωτες των δεκαπέντε ιστοριών δεν γνωρίζει την ανάταση και δεν πέφτει στο δράμα που προκύπτει από μια συγκλονιστική ερωτική συνεύρεση. Τι είναι όμως σε αυτή την περίπτωση οι έρωτες του Ανυφαντάκη; Είναι μικροί το δέμας και τυχαίοι; Εξαντλούνται στον σεξουαλικό πόθο χωρίς ένα στοιχείο ικανό να τους θερμάνει διαφορετικά, μεγαλώνοντας το βάθος τους ή εξασφαλίζοντας τη συνέχειά τους; Μήπως αποτελούν εντέλει απλώς κάποια περιθωριακά επεισόδια ζωής που δεν είναι σε θέση να προσφέρουν κάτι παραπάνω από ένα δυσδιάκριτο μνημονικό ίχνος;

Όπως και στο πρώτο του βιβλίο, και ανεξάρτητα από την εντονότερη σεξουαλική τους φόρτιση, ο συγγραφέας δεν μιλάει στα διηγήματά του ακριβώς για τον έρωτα. Ο έρωτας είναι εδώ περισσότερο ένα παρανόμι και μια πρόφα-

ση, μια αφορμή ή ένας δρόμος για να οδηγηθούμε, για άλλη μια φορά, στην υπαρξιακή περιδίηση. Ας ρίξουμε μια ματιά στις κινήσεις και στη στάση των ηρώων. Αντρες που γίνονται αιώνιοι εραστές μιας γυναίκας χωρίς κατά τα άλλα να εμφανιστούν ποτέ στο προσκήνιο του βίου της. Γυναίκες που βρίσκουν την ερωτική λύτρωση έξω από την οικογένειά τους (φτάνοντας ακόμα και σε ένα είδος ήπιας νυμφομανίας) ή ζουν μεταξύ δύο αντρών χωρίς να διαρρήξουν ούτε κατά διάνοια το συμφωνημένο τους πλαίσιο. Αντρες και γυναίκες που συναπαντιούνται άπαξ ή για κάποιες (μετρημένες στα δάχτυλα) φορές χωρίς να ξέρουν τι είναι αυτό που θα τους λείψει (αν τους λείψει όντως) όταν η σχέση τους θα τελειώσει. Αγόρια που πηγαίνουν επί χρήμασι με άλλα αγόρια, καταλήγοντας να βοηθήσουν οικονομικά τον τζογαδόρο πατέρα τους. Κι επιπλέον κόρες που φαντασιώνονται τους γονείς τους σαν ερωτικό ζευγάρι ή άγνωστοι ξεχασμένοι σε ένα αεροδρόμιο που θέλουν να βρεθούν για λίγες ώρες στο κρεβάτι χωρίς να τα καταφέρουν. Καταφεύγοντας σε έναν ρεαλισμό με πολλαπλές τεχνικές (από εσωτερικό μονόλογο μέχρι πρωτοπρόσωπη και τριτοπρόσωπη αφήγηση), ο Ανυφαντάκης θα υποσκάψει ευφυώς το μήνυμα που εκπέμπει ο τίτλος του, πετυχαίνοντας (κι εδώ είναι το μεγαλύτερο κέρδος του βιβλίου) μια πλήρη αντιστροφή: όχι όμορφοι αλλά παραδαρμένοι, ανέσπιοι και κατακερματισμένοι ή κατασπαραγμένοι έρωτες. Όπως ο παραδαρμός της ύπαρξης κατά τη διάρκεια των αλλεπάλληλων καθημερινών τριβών της, όπως το σκοτάδι και η παραλυσία που καταλαμβάνει τους ανθρώπους όταν δεν κατορθώνουν να πλησιάσουν ο ένας τον άλλο (ψυχικά, σωματικά ή και τα δύο), όπως οι τυφλές επιλογές τις οποίες επιβάλλει κάποτε στα άτομα η κοινωνική τους συνθήκη.